

[Justitsministeren.]

te 12te Aar, at Pigebørn mellem 12 og 16 Aar er beskyttede mod Forførelse, og at Pigebørn mellem 16 og 18 Aar er beskyttede mod det, som Straffeloven kalder Bortførelse. Straffelovforslaget, som det her foreligger, sætter denne Aldersgrænse og Beskyttelsesgrænse i Vejret. Piger, som i øvrigt ogsaa Drengene, beskyttes ubetinget til deres fyldte 15de Aar, unge Kvinder og Mænd mellem 15 og 18 Aar beskyttes mod Forførelse, og naar de er mellem 18 og 21 Aar, beskyttes de mod det, man kalder Handel med Kvinder og Børn, idet § 227 sætter Straf for den, der medvirker til en saadan Persons Befordring ud af Riget, for at denne i Udlandet skal drive Erhverv ved eller benyttes til kønslig Usædelighed, og det, selv om vedkommende er vidende om Formaalet. Naar derimod en Kvinde er over 21 Aar og vidende om, hvad det er, der tilsigtes, maa hun selv tage Følgerne af sin Handling. — Kønslig Usædelighed mellem to Personer af samme Køn finder jo Sted. I saadanne Forhold beskyttes den unge Mand ubetinget indtil det fyldte 18de Aar ifølge § 224; Straf kan dog bortfalde, naar de paagældende er hinanden omtrent jævnbyrdige i Alder og Udvikling. Personer mellem 18 og 21 Aar er beskyttede mod Forførelse.

I § 225 fastsættes Straf for visse uagtsomt begaaede Forbrydelser mod Kønssædeligheden. Der rejser sig det Spørgsmaal, om Uagtsomhed med Hensyn til vedkommendes Villie til at indlade sig med den anden Person ogsaa skal kunne straffes, altsaa om uagtsom Voldtægt skal kunne straffes. Det bør den vist ikke kunne. Forholdet vil næsten altid kunne rammes, fordi man kan se bort fra vedkommendes Paastand om, at han var i Vildfarelse, og altsaa kan straffe ham for forsætlig Voldtægt. Helt at gøre ogsaa den uagtsomme Voldtægt strafbar vilde vistnok føre til en Række ubegrundede Politianmeldelser og kunde virke uretfærdigt.

Hvad i øvrigt kønslig Usædelighed mellem Personer af samme Køn angaar, straffes kun den erhvervsmæssige mandlige Prostitution. Det er den, det gælder om at komme til Livs, og hvis man gik videre og ogsaa straffede den anden Part, vilde man let bane Vejen for meget ublu Pengeafpresninger og fremkalde højst sørgelige Forhold.

Bestemmelserne i Interneringsloven er helt og holdent optaget i det foreliggende Lovforslag, idet Internering af de Personer, som Loven omhandler, kan finde Sted i Henhold til Reglerne i §§ 16 og 72. § 235 gentager Interneringslovens Bestemmelse om,

at der kan gives Sædelighedsforbrydere Paalæg om ikke at indfinde sig i offentlige Parkeer og Anlæg, ved Skoler og Legepladser.

Jeg kommer nu til Forbrydelser mod Liv og Legeme, som omhandles i Kapitel 25. Bestemmelserne om Barnemord findes i § 237, som udvider Bestemmelserne herom til det Tilfælde, at Moderen til et i Ægteskab født Barn dræber det. Strafferammen er nedsat, og her har man i Virkeligheden fulgt den Folkets Røst, som i flere Tilfælde har lydt gennem Nævningedomstolens Afgørelser.

§ 238 indeholder en Bestemmelse svarende til den gældende Straffelovs § 196, der angaar Drab af en anden Person efter dennes bestemte Begæring, men som noget nyt er tilføjet i § 238, 2det Stykke, at Straffen under særlige Omstændigheder kan bortfalde, naar Handlingen er foretaget for at befri en haabløs syg for svære, uafvendelige Lidelser. Der vil under saadanne Forhold foreligge en Kærlighedsgerning, og jeg tror ikke, det vil være let at misbruge Bestemmelsen. Man maa være opmærksom paa, at for det første skal der foreligge en bestemt Begæring fra den, der bliver dræbt — og det skal altsaa kunne bevises —, dernæst skal vedkommende være haabløs syg, lide af svære, uafvendelige Lidelser, og endelig bestemmes det ikke, at Straffen skal bortfalde, men kun, at den kan bortfalde.

§ 241 fastsætter Straffen for Fosterdrab. Efter den gældende Straffelovs § 193 er Straffen for Kvindens Vedkommende Straf-arbejde indtil 8 Aar, den laveste Straf er Forbedringshusarbejde, og det er aldrig under 8 Maaneder; saa Straffen er altsaa nu fra 8 Maaneder til 8 Aar. Efter Lovforslaget i den Skikkelse, som det har faaet i Folketinget, er Straffen for Kvindens Vedkommende Hæfte eller Fængsel i indtil 1 Aar. Endvidere kan Straf bortfalde under formildende Omstændigheder, og Paatale kan overhovedet ikke finde Sted, naar et Aar er forløbet, efter at Forbrydelsen er blevet begaaet. Derimod er der for Kvindens Medhjælpere foreskrevet en strengere Straf i 2det Stykke.

Der er ikke foreslaaet nogen Straf for uforsvarlig Omgang ved Barnefødsler og Fødsel i Dølgemaal; det er nemlig i Virkeligheden blevet saadan, at naar et Barn findes dødt, straffes Moderen for Barnemord, skønt man ikke kan bevise, at det er hende, der har dræbt Barnet. Det vil vi selvfølgelig ikke have herefterdags. I § 249, 2det Stykke, bestemmes det, at hvis en Moder i Nød eller af Frygt for Vanære eller lignende har hensat eller forladt sit Barn i hjælpeløs Tilstand, kan Straffen nedsættes